

Мълкомъ и преди зори отъ Коритенъ потегли тежка кола. Гьорги върнаше край воловетъ, а спътникътъ му, каченъ на колата, държеше остена. По-ранко тръгнаха, за да стигнатъ и рано въ Сливенъ.

Леко се измъкнаха отъ село: пазаваити по това време спяха изъ купните стъно и никой не ги попита за къде сж тръгнали и за какво отиватъ. Сега оставаше да минатъ край Каймаклия. Виждъ тукъ работата бѣше по-трудна. Развиделяваше се и сигурно щѣха да срещнатъ нѣкой ранобуденъ пждаръ, бѣбрица и съ любопитно око.

Съ свито сърдце Гьорги поведе воловетъ. Когато се изравниха съ голѣмата сводеста порта на чифлика, единъ отъ ратаитѣ токущо я отлостваше и я отвори. Гьорги изтрѣпна. Но ратаятъ дори и не погледна къмъ колата.

Нататкъ пмътъ лежеше срѣдъ пустото поле и вече не бѣше толкова опасенъ. Настигнаха ги и други коли отъ близкитѣ села. Размѣняха си по нѣколко думи за времето и родитбата и се раздѣляха съ Богомъ.

Надвечеръ навлѣзоха въ сливенскитѣ лозя, безъ всѣкакви премеждия. Изглежда, че бѣха уллучили добъръ день. Тѣмко това щѣше каже и Гьорги, когато наблизу нѣкой се развика:

— Стой-й-й!

Колата спрѣ. Презъ лозята крачеше пждаръ съ премѣтнато на рамото шишене, прескочи плиткия ровъ и доближи до колата.

— Кжде? — кжсо запита той.

— На пазаръ въ Сливенъ. Малко жито искаме да продадемъ, — отговори Гьорги и като смѣташе, че съ туй се е свършилъ разпита, потегли юларитѣ.

— Чакай, чакай! — викна пакъ пждарътъ. — Защо бързешъ, а? Казахъ ли ти да тръгвашъ? . . . Отъ кжде сте?

— Отъ Коритенъ, аго, — рече да го поласкае Гьорги. — Мирна рая сме.

— Знамъ ви азъ колко сте мирни и тихи, — поклати заканително глава турчинътъ. Я дръпни чергата да видя самъ какво носещъ.

И преди да дочака Гьорги да му покаже, отмѣтна едната ѣ страна и зарови рж-



ката си въ житото. После я измъкна, погледна свжсенъ Гьорги, като да ѣскаше да го наругае, и почна да засукава мустака си.

— За пазаръ, а? — запита повторно той и не снимаше очи отъ него.

— Аха. Рекохмѣ малко да продадемъ.

— Я снѣми отъ него и за мене единъ-два шиника, — каза пждарътъ и му подаде козява торба. — Хайде, хайде, по-бърже! — започна да се кара изведнажъ, за да сплаши още повече Гьорги.

Гьорги наистина се уплаши. Ако рече

